

Újabb körútra indultam. Most a rét felé vettem az irányt. Sok-sok szép virág volt arra, de egyik sem felelt meg a csapatom elvárásainak, így száguldottam tovább. Láttam Mohót, az egeret: sok kicsiny futott mögötte. Nem is tudtam, hogy kicsiket várt. Tavasszal mindig felpeszül az élet. Mindenképp be kell erről számolnom a többieknek, ha visszaérek. Most viszont munkára fel, mert megint lustának tartanak, ha csak az örömhírel térek vissza. Finom illatokat hozott a szél délről, így arra vettem az irányt. Egy fekete harkály hangos rikoltással üdvözölt ahogy elsuhantam mellette. Ficsúr volt az, biztos megint fiatal, egészséges fán kopácsol, a kis butus. Már olyan közel voltam, hogy láttam is a tökéletes virágokat, nemcsak éreztem. Fantasztikus lelőhelyet találtam! Most majd nem fog haszталannak tartani a többi dolgozó. Az egyik nagy csészelevélre telepedtem és mintát vettem a lédús nektárból bizonyítékként.

Ezt követően már fordultam is vissza a Központba. Ahogy beértem, rögtön délre fordulva köröztem sűrű irányváltással, jelezve milyen jó helyet fedeztem fel. Közben belecsempésztem a táncomba pár fontos információt, mint Mohó kicsinyei és Ficsúr ügyetlenkedése.

- Hagyd abba! – ugrott egyet élesen egy dolgozó. – Nem lehet érteni, amit mondani akarsz! Hagyd abba a felesleges lotyogást és pletykálást. A királynő el fog küldeni a városba tisztátalan munkát végezni, ha így folytatod! Végre egyszer jó lelőhelyet találtam, de akkor is fenyegetőznek velem. Hetek óta ezt mondogatják: kaptárba fogok kerülni, ha nem hagyom abba a fecsegést. De hisz én csak tudatni akarom velük a híreket! Kaptárba pedig nem megyek! Az alantas munka.

Közben egy csapat elindult a helyre, amelyről jeleztem nekik, így hozzájuk csatlakoztam. Próbáltam kommunikálni, de csak annyit kaptam cserébe, hogy nehezítem a haladást a bohóckodásommal. Így tavasszal mindenki mogorva, munkamániássá válik. Már éppen megsértődtem volna mikor észrevettem Lurkót, az aranysakált. Sokat jár a városba, tehát élvezet vele csevegni. A gyűjtőcsapatról egészen elfeledkezve lejjebb ereszkedtem a bajtársam szintjére, a cserjeszintre.

- Még életben? A pajtából jössz? – üdvözölt jókedvűen. A Központ, egy elhagyatott fatákolmányon volt, nem messze a várostól, ezt hívta Lurkó pajtának.

- Ha jól tudom még pár hétig kihúzó és igen, onnét jövök. Mi hírt hozol? – érdeklődtem s nem hiába.

- El sem hiszed! Ismét ellátogattam a városba, oda a nagy konténerekhez, amit nekünk raknak ki tele kincsekkel – kezdte – de most jön a legrosszabb rész. Figyelj! Már megint összetévesztettek róka komámmal. Az összes kétlábon járó úgy gondolta róka vagyok, pedig szerintem elég nyilvánvaló, hogy nem.

- Nem bizony – helyeseltem rögvest.

- Ezek az állatok két mancsukat nem járásra használják, és rögtön elbutultak! Egyébként te most szabadnapos vagy? – érdeklődött viccesen, hisz a szabadnapos szó nem is létezik, de a szabadságról

eszembe jutott, hogy nekem bizony nincs olyanom. Lurkótól két szárnycsapás között elköszöntem és már repültem is a mező felé. Szerencsére tudtam az utat, hisz többször eltáncoltam a dolgozóknak. A táncról jutott eszembe, hogy beleszöttem (ezt a szót a madaraktól tanultam) a mai emlékeimet. Azokról pedig régebbi képek szöktek az agyamba. Egy madár törött szárnyal, egy puszkagolyó nevű gyilkos fegyver tette vele ezt. Egy vadmalac kölyök kétségbeesetten keresi az anyukáját, akit elhurcoltak a kétlábúak. A sok-sok kivágott fa, aminek a helyére semmi nem került. Az új hajlékok, ami miatt a szép, zöld füvet letarolták, és azóta is úgy maradt sárosan. Ahová a kétlábúak betették egy pár lábukat, ott ürességet és pusztulást hagytak. Ettől olyan szomorú lettem, hogy alig tudtam magamat a levegőben tartani. Bár még sohasem láttam őket a saját szememmel, de a következményeket már tapasztaltam. Lurkótól és róka komájától is hallottam már veszélyes történeteket, de sok érdekességet is, amik felkeltették az érdeklődésem.

- Mégis mit képzelsz mit csinálsz? – hosszú és bonyolult tánc-fenyítést kaptam a helyes viselkedésről és az elköszálás helytelenségéről. Ennek is biztos az agyára ment a sok friss szag.

Sokadjára megígértem, hogy ilyen többet nem fordul elő, de az eszem máshol járt. A méhek rendszerető, szabálykövető és kötelességtudatos lények. Vagy akik nem, mint én, csendben tűrik a gyűrődést. Így a Központban nem lehet hallani lázadó egyedekről, de a többi erdei vagy mezei állat hosszabb életük révén láttak már egy s mást. A menyét mesélte, hogy minden szezonban akad egy-egy vakmerő méh, aki elszakad a csoporttól és a városba merészkedik. Ezt kiszakadásnak nevezte. Róluk soha többet nem hallani. Se rosszat, se jót. Így az ismeretlen utáni vágyódás csábítóan hatott.

Új nap, új kihívások! Legalábbis az én részemről így volt. A többi méhnek ugyanolyan nap volt, mint az összes többi, de nekem nem. Nem bizony. Mert én kiszakadni terveztem. Kiszakadni a Központból, kiszakadni a végtelenül ismétlődő mindennapokból, kiszakadni a bezártságból. Kiszakadni a szabadság felé. Még a reggeli felderítők és gyűjtők előtt elindultam, mert nem akartam, hogy azt higgyék gyűjtés során eltévedtem. Nem, én kiszakadtam, és erről mindenkinek tudnia kellett. Mielőtt a város felé vettem volna az irányt, tettem egy kört a réten, és az erdő felé is, mintegy búcsúzásképp. Megpillantottam a barlangjaikból alig pár napja kijövő medvéket. Mézes Maci uraságot nem Mázos Maci asszonysággal láttam, hanem a szomszéd, fiatal macival. Ezzel a nagy hírrel alapesetben rögtön a Központot céloztam volna meg, de ez a nap más volt.

A városhoz közel eszembe jutott, mikor egy kis őzgida betévelyedett a városba sérülten. Pechére egy természetőrült kétlábú talált rá, aki fura szóhasználattal beszélt az állatokról a kicsi kétlábúaknak. Gizit, a gidát gerincesnek hívta. Emlékszem Gizi milyen boldogan mesélte, hogy a hím egyed a gerinceseket hívta a legfejlettebbeknek. Féltékeny voltam, de csak amíg Gizi azt is bevallotta, hogy minket, méheket is fontosnak tartott az állat. Ízeltlábúnak nevezett és azt állította, hogy nekünk már van agyunk! Bár nem vagyok egészen biztos mi az, de büszkeség töltött el. Ahogy ezen merengtem,

meggyőztem magamat, hogy engem itt biztosan nem fognak bántani. Hisz nekünk már van agyunk! Akkor tuti nagyra értékelnek minket!

Pozitívan és bizakodva érkeztem a városba. És... nos, elcsodálkoztam. Mármint, hallottam, hogy furák a kétlábúak, fura szőrük van, furán viselkednek meg minden, de hirtelen ért a sok bolondság, amit láttam. Főleg az oly szépen éledező rétek, mezők látványa után! Kezdjük az állatokkal. Kapaszkodj meg, ülj le, ha állsz, ha ülsz maradj is úgy, mert ez húzós lesz. Először is farkasszerű kisállatok zsinóron vezették az embereket. S volt olyan kislefarkas, ami lábtörlő kinézetű volt. Na, jó nem tudom mi az a lábtörlő, de Lurkó mesélt erről a kutyafajtáról, ahogy ő nevezte őket. Picik és patkányszerűek voltak a lábtörlőkutyák. Aztán a kétlábúaknak volt kézinyuszijuk. Ez olyan, mint a normális nyúl, csak kézben kell vinni. Láttam egy ketrecben három duci egeret körbevéve játékokkal. Nem tudtam értelmezni a kétlábú fajt. Ami a legmegdöbbentőbb volt, hogy nem volt talaj. Mármint alig pár helyen láttam fűvet, helyette valami egységes, furcsa sík valami volt, ahol jártak az élőlények. Rémllett valami szó, amit Lurkó említett. Jeron, kefon, feton, beton...beton! Ez volt az a bigyó! Nagyon furcsa bigyó volt. Olyan érzés töltött el, mintha egy egészen más vödörbe csöppentem volna. Jó, nem tudom mit jelent a vödör, de jól hangzott.

A századik napomon a városban... rendben, rendben, nem ismerem a számokat, szóval az előző utáni napon boldogan és szabadon ébredtem. Úgy döntöttem, hogy követem a szaglószervem, hátha hazai pályára visz. Kissé hiányzott az új hónap friss szaga. Kicsit kényelmetlenül éreztem magam a kétlábúak között keringve. Főleg az utódaik körül. Ahányszor egy kicsi kétlábúhoz akartam szállni ismerkedés végett, az hevesen csapkodni kezdett maga körül és nagy zajt csapott. Eleinte azt hittem így játszik, de rá kellett jönnöm, hogy nem szeretnek. Ez kellemetlen érzés volt. Bárhogy csúfoltak a méhek, azt sohasem éreztették, hogy nem szeretnek.

Végül is egy gyümölcs és faillatú helyen kötöttem ki. Értetlenkedve fedeztem fel, hogy a fák nem függőlegesen, hanem vízszintesen helyezkedtek el, és kétlábúak ültek rajtuk. A gyümölcsillat pedig fura alakú izékből jött. Úgy tűnt a kétlábúak boldogan ittak az izékből. A mezőn mindig osztozkodott minden állat, nem volt önzőség, ezért bátran repültem az izék felé. Sajnos ismét örült csapkodás lett az akció vége. Ezek szerint osztozkodni sem szeretnek ebben a fajban. A fedezékemből kilesve egy kisebb csöppöt fedeztem fel a gyümölcsillatú folyadékából a vízszintes fán. Oda szálltam, leereszkedtem és kíváncsian kostoltam meg a lötytyöt. Meglepetten tapasztaltam, hogy édesebb, mint bármely nektár, amit eddig kóstoltam. Igazán finom volt, annyira, hogy teljesen elfeledkeztem magamról.

Hirtelen csapás ért. Először nem is észleltem a fájdalmat, csak később fogott el a nyomasztó érzés. Nem volt életveszélyes, de kellemetlen volt. Viszont valami nem stimmelt. Hiányérzetem volt. Fej, tor, potroh, szájszerv, két pár szárny, minden megvan, hacsak... eltűnt a fullánkom! Valami rémllett az eltűnt fullánkokról... Valami fontosat mondott az egyik dolgozó... Nagyon komoly volt, mikor erről táncolt. Nem jut eszembe mi volt az... Jé, milyen gyorsan besötétedett... De miért...